

KoMPas

Občasník farností Kadov, Moravský Krumlov a Petrovice

Datum vydání: 1. 11. 2019

Číslo: 2

Náklad: 200 výtisků

ZDARMA (nebo za dobrovolný příspěvek na tisk)

„Když se někdo řídí morálním kompasem, neznamená to, že je slaboch nebo že ztratil odvahu.“

Jon M. Huntsman

KoMPas

Úvodník

Milí farníci a všichni čtenáři KoMPasu,

zatímco už prožíváme dušičkový čas, naše farnosti stále dýchají misijními plícemi, neboť to byla pořádná várka čerstvého vzduchu. Bylo třeba se nadechnout, vždyť v Krumlově se poslední misie konaly v roce 1969, tedy před padesáti roky, a v Petrovicích v roce 1934, takže tam jsme na začátku misí mohli zpívat „Bože, cos ráčil, před pětadesáti roky“.

Na druhé číslo KoMPasu jsme tak dlouho čekat nemuseli, z čehož mám radost. Podobně jako u misí si mnozí kladli otázku, co to bude, tak před čtyřmi měsíci si tutéž otázku mnozí kladli i o novém farním časopise. Po prvním čísle se doslova zaprášilo, někteří se stali členy KoKu (Klub odběratelů KoMPasu) a většina si udělala obrázek o tom, jakou má pan děkan představu o farním periodiku. Do tohoto čísla se někteří sami přihlásili se svými příspěvky. To je suprové! Mám z toho radost a věřím, že to svědčí o dobrém nádechu narozeného časopisu.

Když 27. října proběhl v krumlovském kostele koncert skupiny GOOD WORK, ve většině přítomných se rozproudil život a zdálo se, že i kostel se dal do pohybu a kýval věži do rytmu. Přejí si, aby i toto číslo KoMPasu pomohlo rozproudit nový (nejen) duchovní elán ve všech čtenářích a skrze ně pak v celých farnostech.

Pojďme na to!

/o. Pavel Vybíhal/

Obsah:

1. Úvodník	2
2. Obsah	3
3. První svatě přijímání.....	4
4. Cesta k víře	5
5. Malé ohlédnutí za misíemi	7
6. Naše farnost se proměnila v klášter.....	11
7. Pozdrav otců misionářů	12
8. Kázání při výroční oslavě gymnázia	14
9. Podzim.....	17
10. Doprovázení duší do věčného života.....	20
11. Rodinná olympiáda.....	22
12. Farníci na cestách	23
13. Co můžeš udělat dnes	25
14. Kázání na pohřbu pana Říhy	26
15. Medailonek pana Říhy.....	30
16. Sčítání účastníků.....	32
17. InfoPoint	33
18. Rozhovor s Jiřím Binkou.....	36
19. Opravené varhany v Rakšicích.....	40
20. Reklama na svátost smíření	42
21. Slavení svátosti smíření.....	44
22. Úklid	49
23. Tříkrálová sbírka 2020	50
24. Výzva pro pletáčky	51
25. Kalendář plánovaných akcí	52
26. Luštěnka – spojování slov	54
27. Povzbuzení na týden.....	55
28. ZASE! ale JINAK!	56

První svaté přijímání

Letošní svátek Seslání Ducha Svatého jsme oslavili spolu se třemi prvokomunikanty - Eliškou, Amálkou a Martinem, kteří poprvé přistoupili ke svátosti svatého přijímání.

Slavnosti předcházela několikaměsíční příprava na faře v Moravském Krumlově, které se s láskou ujala paní katechetka Tatiana Himerová, s duchovním vedením pana děkana otce Pavla Vybíhala, který připravoval i nás, rodiče dětí.

V sobotu před obřadem přistoupily děti za doprovodu rodičů a kmotrů k první svaté zpovědi. Slavnostní zvony zazněly našim drakobijcům v kostele Všech svatých 9. 6. 2019 v 9.00 hodin.

Při mši svaté pan děkan mluvil o čistotě duše, o jejím zaplňování hříchy, které zabraňují přítomnosti Ducha Svatého v ní a opravdovému přijímání Ježíše Krista. Názorně vše ukázal na sklenici zaplňující se kameny, pískem a kalnou vodou, ve které není už místa pro vodu čistou, pokud se sklenice nevyčistí.

Po obnovení křestního slibu a přečtení přímlov děti přinesly jako dary své nejoblíbenější hračky a poté přistoupily ke svatému přijímání. Jsme rádi, že můžeme touto cestou poděkovat otci Pavlovi,

paní katechetce a také zároveň všem, kteří se podíleli a podílí na duchovním rozvoji našich ratolestí.

/text Ludmila Raboňová, obrázek radiovaticana.cz/

Cesta k víře

Když jsem si přečetla první číslo KoMPasu, hned mě napadlo, že přispěji svým příběhem.

Moje cesta k víře začala dříve, než jsem se odvážila vstoupit u nás v Kadově do kostela. Začalo to nenápadně, že jsem jednoho dne na nejmenovaném místě vystoupila z auta a na zemi ležel růženec. Říkala jsem si, že ho někdo ztratil a nejspíš ho potřebuje. Tak jsem ho nafotila a fotku jsem dala na sociální síť. Jenomže se nikdo nepřihlásil. Dodnes nevím, čím je. Já

ho začala brát jako svůj „talisman“. A pověsila jsem si ho do auta. Dodnes z něj cítím něco zvláštního. Asi znamení „shora“!

Můj příběh pokračuje tím, že jsem tápala v životě, měla jsem ho neuspořádaný, něco mně pořád chybělo a já nevěděla co. Nikde se mi nedařilo a byla jsem pořád nespokojená. Jediné světlo v mém životě byla moje dcera. Ta už za otce Bublana občas zašla s kamarádkou do kostela. Myslím, že ji to bavilo. Ale jak už to u dětí bývá, po čase přestala. Uplynul nějaký čas a byly Vánoce. Řekla jsem si, že zajdeme na půlnoční. Tak jsme se s dcerou oblékly a vyrazily do kostela. Návštěvnost byla velká. Proběhla mše svatá s o. Pavlem Vybíhalem. Nevěděla jsem o křesťanství vůbec nic. Podotýkám, že nejsem pokřtěná. Moje dcera také nebyla. Zašly jsme na mši ještě párkrát. Jedna milá sousedka nám řekla: „To je dobře, že jste tu, chod'te každou neděli.“ Tak jsme začaly chodit a napadlo nás, že bychom se obě mohly nechat pokřtít. Chtěly jsme někam patřit. Takže jsme se odhodlaly zajít za otcem Pavlem a zeptaly jsme se na možnost nechat se pokřtít. Pan děkan nás vyslechl a řekl: „Já myslím, že by to šlo!“ Měly jsme radost! Začaly naše přípravy a následně jsem byla přijata mezi katechumeny.

Dcera v současné době chodí do náboženství a už je pokřtěná. Já chodím na hodiny katechismu a doufám, že se dočkám křtu na Velikonoce. Chci tímto poděkovat o. Pavlovi Vybíhalovi, naší milé kmotře a její rodině a všem ostatním, kteří se za nás modlí.

/text Jitka Kounická, foto Jitka Kounická a Rostislav Venuta/

Malé ohlédnutí za misíemi

Ve dnech 6. - 13. 10. 2019 proběhl pro farnosti moravskokrumlovska nezapomenutelný misijní týden a já bych se za ním ráda krátce ohlédla. Já i moje maminka jsme se účastnily každých ranních chval, každé hodiny milosrdenství, každé mše svaté, každé modlitby růžence, včetně svátosti smíření, kající pobožnosti a křížové cesty ulicemi. Myslím si, že mohu říci, že misijní týden jsme prožily na 100 %. Na jednu stranu se těžko hledají slova pro něco, co je nepopsatelné, ale na stranu druhou by se na toto téma dal vydat celý časopis.

Na začátku se patří moc poděkovat našemu otci Pavlovi, neboť poslední misie proběhly v Krumlově před padesáti lety. A právě díky otci Pavlovi jsme mohli i my po tak dlouhé době prožít misie na vlastní kůži. Celým týdnem nás vedli dva skvělí řeholní bratři z řádu pallotínů, otec Jan a otec Slavomír. Každý den a každou modlitbou nás otcové provázeli s úsměvem, radostí, neustálým povzbuzováním a vřelou srdečností. Postupně nás učili nejen to, jak se více otevřít Bohu a pozvat ho do našich životů, ale také nám ukázali, jak se otevřít sobě navzájem, nechodit kolem sebe jenom jako cizí lidé, každý sám za sebe, ale jaký je ten pravý a opravdový význam společenství věřících. Ačkoliv jsem si sama na začátku říkala, že celý ten program misijního týdne je poměrně náročný a nemohu ho snad ani zvládnout, ze zdánlivě prvotní povinnosti se stala upřímná radost a těšení se nejen na setkání s Pánem Ježíšem, ale i na celou tu naši skupinku, která se pravidelně scházela a modlila se společně s misionáři.

Kdo to neprožil, tak to možná nepochopí, ale dovolím si tvrdit, že všechny nás společná setkání nabíjela obrovskou radostí

a energií
a velkou
touhou
přiblížit
se Pánu
Bohu
a být
lepšími
lidmi.

Každý jednotlivý bod z celého misijního týdne byl krásný a naplňující. Bylo nádherné zažít třeba noční kostel při svitu svíčky na Nikodémově noci a jen si tak v tichu rozjímat a přemýšlet a stejně tak bylo úžasné začít ráno společnou modlitbou na ranních chválách. V hlavě mi navždy zůstane spousta krásných vzpomínek a okamžiků. Rozhodně stojí za zmínku například to, jak otec Slavomír na setkání s dětmi poutavě a s takovou obdivuhodnou lehkostí vysvětloval skupince

asi dvaceti
dětí, co to
znamená
být
dobrým
člověkem,
jak je
důležité

lidem kolem sebe pomáhat a nic za to neočekávat. Stejně tak mě otec Slavomír nezapomenutelným způsobem povzbudil při svátosti

smíření, kdy mi řekl krásnou větu, že Bůh nás tolik miluje, že všechny naše hříchy ignoruje, že jediné, co ho zajímá, jsme my a bude nás milovat, ať uděláme cokoli.

Blaženým dojetím mě naplnil krásný obřad přijetí Pána Boha s otcem Janem a zároveň nezapomenu ani na jeho smysl pro humor při kázáních, například při obnově manželských slibů a jeho příběh o tom, jak vydělat 95 tisíc Euro. A nejde nevzpomenout na krásnou hodinku milosrdenství na Floriánku, kdy to místo samo o sobě má neuvěřitelné kouzlo a ve spojení s něčím tak čistým a krásným, jako je modlitba podpořená předříkáváním otce Jana a jeho povzbudivými slovy, to je zážitek na celý život. Je až nefér nevzpomenout na každý jednotlivý okamžik celého misijního týdne, protože opravdu stálo za to ho prožít celý na 100 %. To je něco, na co nikdy nezapomenu nejen srdečně, ale také duchovně.

A za
to všechno
otcům
pallotinům
patří
z celého
srdce
upřímný
dík.
Obrovské
Pán Bůh

zaplat' za Vás a za vše, čím
obohatili.

jste nás při misiích

A na závěr poděkování, které zaznělo při mši svaté na zakončení misijního týdne:

Krásný misijní týden jsme s Vámi prožili,
o Pánu Bohu i sobě se spoustu naučili,
jak lásku druhému dát
a nic za to neočekávat,
jak přijmout Boha a otevřít mu srdce svá,
ať jeho milost k nám navždy trvá,
jaké role ženy a muži mají,
ať si je vzájemně neprohazují,
že samotná zbožnost nestačí,
k modlitbě dobro a láska postačí,
že Bůh nás tolik miluje,
že všechny naše hříchy ignoruje,
dokonce i návod, jak vydělat 95 tisíc euro, jsme dostali,
radost a úsměv jste nám celý týden rozdávali.
Lehké jste to s námi pokaždé neměli,
ale vždy srdečně a s láskou jste s námi vše přetrpěli.
A za to vše Vám z celého srdce děkujeme,
modlitbu k Pánu Bohu za Vás vždy rádi věnujeme.

*/text Dana Lamlová,
foto Ladislav Bušek, Irena Závíšková a Eva Grunová/*

Naše farnost se proměnila v klášter

Když jsem poprvé uviděla program misí v naší farnosti, vzpomněla jsem si na svůj víkendový pobyt v klášteře v Poličanech u sester trapistek. Tato dvoudenní zkušenost je pro mě nezapomenutelná. Na znamení zvonu sestry opustí svou práci a jako vlašťovky se během chvíle slétnou na pravidelnou modlitbu. Nechají ležet motyku, zavrou obchod a pravidelný řád kláštera určuje jejich čas. Ne práce do úmoru, ještě toto dokončím a tamhle to a na modlitbu nezůstane čas.

Napadlo mě, že naše farnost se také promění v takový klášter, lidé se sejdou při modlitbě nebo bohoslužbě minimálně 4x denně. Mnozí z nás si opravdu zařídili volno tak, aby mohli přijít, vše odložili a věnovali se Bohu a jeho přítomnosti. Milosti tohoto požehnaného týdne nám zprostředkovali otcové pallotini, kteří byli povolání z centra šíření Božího milosrdenství, ze Slavkovic. Už během týdne bylo vidět proměnu na tvářích těch, kteří pravidelně přicházeli.

Obraz duše
očistěné
svátostí
smíření,
nasycené
rozjímáním
Písma
svatého,
modlitbou,

eucharistií se promítl i do radostných a dojatých tváří. Misijní kázání šla na hlubinu a otevírala srdce i duše vstříc Božímu milosrdenství.

Děkujeme otci děkanovi P. Pavlu Vybíhalovi za to, že se nechal vést Duchem Svatým k myšlence uspořádat lidové misie. Věřím, že za tím je jeho námaha a modlitby za naši farnost. Děkujeme a měli bychom se také modlit za otce pallotiny, aby dílo Božího milosrdenství měli sílu šířit dál.

/text Hana Dancingerová, foto Ladislav Bušek/

Pozdrav otců misionářů

Milí farníci, prožili jsme spolu požehnaný čas - týden lidových, neboli svatých misií. Po 50 letech od posledních misií u vás nikdo nevěděl, co asi má čekat, ale bylo vidět, jak jste po prvním nejistém očekávání s velikou touhou vstoupili do tohoto požehnaného času duchovní obnovy. Bylo pro nás velikým povzbuzením, když jste v tak hojném počtu přicházeli nejen na mši svatou, ale také na ranní chvály, hodinu milosrdenství nebo večerní růženec, který měl neopakovatelnou atmosféru. Opravdu moc děkujeme za každou modlitbu za živé i zemřelé. Cítili jsme, jak jsme spojeni

v modlitbě a touze setkat se s Bohem, pozvat Ho do svého života novým způsobem a jít dál s Ním cestou víry ve společenství církve,

jak nás vedla dynamika těchto dnů. Bohu díky za každou prožitou svátost eucharistie, smíření, nemocných, obnovu manželských i křestních slibů. Křížová cesta ulicemi nám připomněla cestu vlastního života, že nejdeme sami, ale že Ježíš je přítomný vždy

a všude s námi a také byla svědectvím víry na veřejnosti, což vyžaduje odvahu. Na závěr misí jsme si uvědomili, že s Kristem se vždy rodíme do nového života a stáváme se v tomto světě Jím samotným.

Příští rok na podzim by měla u vás proběhnout víkendová obnova a připomenutí těchto misí, takže vás už teď všechny srdečně zveme.

Opravdu moc děkujeme, Pán Bůh zaplat' za vřelé přijetí, hojnost a péči při stravování, za každý úsměv a milá slova. Moc Vám přejeme, ať tyto misie přinesou požehnané plody ve vašich životech i farnosti. Ať misijní kříž v kostele, ale i ostatní misijní křížky, které jste si požehnané odnesli do svých domovů, Vám neustále připomínají velkou Boží lásku a milosrdenství vůči každému z Vás.

Ze srdce děkují, s vděčností v modlitbě vzpomínají a žehnají

otcové misionáři Jan a Slavomír +

/foto Ladislav Bušek a Irena Závíšková/

Kázání pana děkana při výroční oslavě gymnázia

Drazí přátelé! Když v Bibli nalistujeme 90. žalm, který jsme dnes také slyšeli ve zpěvu po 1. čtení, budeme se společně s Mojžíšem, jemuž je tento žalm připisován, modlit tato slova: „Našich let bývá úhrnem sedmdesát, u toho, kdo je při síle, osmdesát.“

Našemu gymnáziu je 70 let. Začíná 71. rok. Někdo by řekl, že už mu táhne na osmdesát. Také se jistě najdou ti, kteří budou oponovat, že gymnázium je budova, nikoli člověk, proto slova jediného Mojžíšova žalmu o tom, že náš gympl je při síle, nelze na

tuto situaci vztahovat. Možná by tomu tak bylo, kdybychom skutečně hovořili o gymnáziu jako o stavbě. Komplex krumlovského gymnázia navíc tvoří budovy různého stáří. Jenže výročí takového zařízení, jako je škola, není ani toliko o budovách, rozloze, vybavení atp., ale je o lidech, kteří toto zařízení, tuto instituci tvoří, tvořili a budou tvořit. Je to o vedení školy, o pedagogickém sboru, o studentech i o provozních zaměstnancích. V tom je ta síla.

Dnes jsou mezi námi přítomni současní studenti a zaměstnanci gymnázia, ale i jeho předchozí generace, a to až po několik z prvních studentů. Když se nad tím člověk zamyslí, tak ten, kdo v minulosti studoval sedmileté gymnázium, strávil na této škole desetinu její současné existence. Kdo studoval osmileté gymnázium - a je při síle - strávil v budovách školy desetinu svého života. Ani současná možnost šestiletého studia není zanedbatelná část. Mnozí z pedagogů život gymnázia utváří ještě déle. Čemu člověk věnuje kus svého pobývání na zemi?

Vzpomněl jsem si na jeden svůj zážitek: V roce 1993 bylo v mých rodných Letovicích otevřeno Biskupské gymnázium. Začátkem listopadu tuto školu navštívil pan biskup Vojtěch Cikrle a ve farním kostele slavil mši svatou. Já jsem byl v té době kluk přicházející do klackovitých let a mimo to jsem byl také horlivý ministrant. Byl jsem onoho dne odpoledne také v nemocnici na ambulantním odstranění mateřského znaménka na zádech, které jsem si jednou v noci rozškrábal. Večer, zrovna při mši svaté s panem biskupem, už nepůsobilo umrtvení a rána přicházela k sobě. Navíc mně třetěla hlava, až jsem měl pocit, že se mi rozskočí na tři půlky. Logicky a matematicky je to nesmysl, ale takový pocit jsem měl. Skutečně mi nebylo dobře. Když mše svatá dospěla do svatého

přijímání, jal jsem se držet patenu – to je takový ten tácek, který se drží pod bradou přijímajících, aby hostie nebo její části při případném vyklouznutí neupadly až na zem a nedošlo ke zneuctění. Pan biskup vytáhl hostii z misky s tím, že mi dá sv. přijímání. Měl jsem si v tu chvíli podržet patenu pod svou bradou. Ale já ji vrazil pod bradu jemu. Pan biskup na mě zůstal koukat jak bagr na tvrdou zem, co jako blbnu, já jsem taky nechápal a hleděl jsem na něj jak vyvoraná myš. „Mně ne, ale sobě.“, říká mi představený diecéze. Stále na něj nechápavě zírám. „Mně ne, ale sobě podrž patenu.“ Blik! Po několika vteřinách se mi rozsvítilo. Červený jak slunko na japonské vlajce jsem odtáhl ruku od jeho hrudníku a napravil jsem tento svůj zkrat.

Ale důležitá byla ta slova „Mně ne, ale sobě.“ Když člověk studuje, studuje samozřejmě pro sebe, ale to proto, aby mohl žít pro druhé, aby svoje teoretické znalosti a praktické dovednosti mohl použít k dobru svému i ostatních. Prvně se člověk učí, potom učí: jako kamarád, jako rodič, jako spolupracovník a tak dále. Anebo třeba i jako učitel, profesor či akademik. Právě proto člověk tráví třeba dvacetinu, možná desetinu, případně třeba jako student a později učitel i polovinu svého života mezi zdmi krumlovského gymnázia.

Aby tato škola nebyla pro někoho jen zabitou částí života, abyste zde prožité roky neztráceli, ale získávali, je nutné přijmout za vlastní i ta slova dnešního evangelia: „Proste a dostanete, hledejte a naleznete, tlučte a otevře se vám.“ Je potřeba prosit čistým srdcem i úmyslem, jinak „proste“ a kde nic, tu nic. Je třeba hledat důkladně,

jinak „hledejte“ a jako by se slehla zem. Je třeba tlouci na správné dveře, jinak „tlučte“ a bude Vám natlučeno.

Děkujeme dnes za dar našeho gymnázia a vyprošujeme, aby v těch budovách kolem nejostřejší křižovatky v Krumlově byl život. Pulsujete v těle školy, abyste získávali i předávali vědomosti a zkušenosti. A možná, že tato škola vypouští do světa nejen čerstvé maturanty, ale mohou se tu tříbit i duchovní povolání, mohou vznikat zárodky budoucích manželství, a především má každý vzdělávací institut napomoci dozrávat v lidství. Podle toho se pozná, že celý takový organismus je při síle, jak praví již zmíněný žalm.

Našich let bývá úhrnem sedmdesát, u toho, kdo je při síle, osmdesát. Tak se těším, že si to třeba za deset let opět připomeneme, a mnozí z Vás si o tom popovídají ještě za 30 let. Tak ať je i díky každému z nás celé Gymnázium Moravský Krumlov v každé své epoše při síle.

/o. Pavel Vybíhal/

Podzim

Je poslední srpnový týden. V pondělí začíná nový školní rok. Na drátech se houfují vlaštovky a jiříčky (na Marie narození vlaštovek už u nás není). Obojí je neklamným znakem toho, že se blíží podzim. Já mám podzim ráda z mnoha důvodů. V zahradě se sklízí vše, co jsme napěstovali, a pomalu ji začínáme ukládat k zimnímu spánku, aby odpočívala a abychom zase na jaře (dá-li nám Bůh dožít ve zdraví) zaseli a mohli se radovat z kyticek

a dalších výpěstků. Také mám podzim ráda pro tu krásnou barevnost kolem nás. Od původně zelené, přes žlutou, okrovou, až po tmavě červenou. Jedním slovem: krása! Kdyby tu nádhernou přírodní scénérii namaloval malíř, řeklo by se kýč.

Je ale ještě jeden důvod, proč mám podzim ráda. Již několik roků jezdím na „Duchovní obnovu seniorů“ s kutnohorskými farníky. Obnova se koná ve Slavoňově v Mariině zahradě, která patří Schönstattskému svazu žen. Mívá různá témata. Svatá Terezie z Lisieux, rodiče a jejich dospělé děti, odpuštění, stáří a nemoci i smrt, Desatero, atd...

Ráno je společná modlitba v kapličky, která je přímo v domě Mariině. Následuje dobrá snídaně a poté přednáška na dané téma, asi jednu hodinu. Potom jdeme přibližně hodinu rozjímat nad kapitolou z evangelia, nad přednáškou, nad sebou samými. Každý si je prožívá, jak uzná za vhodné: v kapličky, ve svém pokoji, či v krásně upravené zahradě s pěknými zákoutími - k takovému rozjímání jako stvořené. Potom následuje diskuze, kde každý může říct, čím ho přednesené téma zaujalo, či co mu není jasné. Ve 12 hodin je oběd, krátký odpočinek a potom mše svatá. Ta je buď ve Slavoňově v kostele sv. Jana Křtitele (je to překrásná roubená stavba z r. 1553, uvnitř vyzdobena lidovým umělcem, ale skvostně), nebo v poutním místě Rokole, v krásné kapličky zasvěcené Panně Marii. Následně se vždy vydáme na křížovou cestu, která vede lesem. U každého zastavení

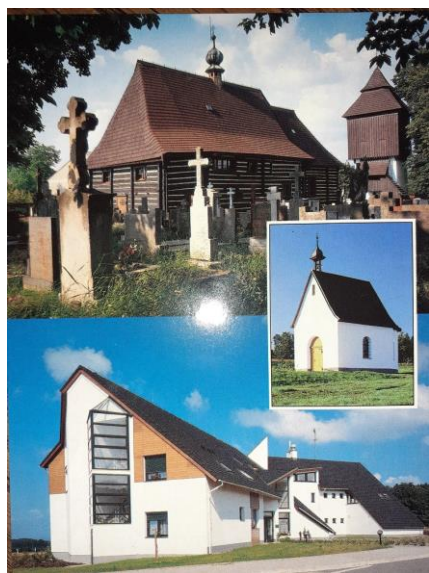

promlouvá kutnohorský pan děkan Uhlíř svými slovy a k dalšímu zastavení se jde v tiché usebranosti.

Potom je návrat do krásného a čist'oučkého Mariina domu. Večer je buď adorace před Nejsvětější svátostí nebo hezký film.

Letos celou obnovu vedl pan kaplan Dmytro Romanovský, protože pan děkan Uhlíř slavil na pouti ve Svaté zemi své 20. výročí vysvěcení na kněze.

Mně se na této obnově líbí to, že člověk je mimo domov (v Mariině domě je vše pohromadě - kaplička, jídelna, ubytování, nikam se nemusí chodit, na mši svatou se jede autem). Krom starosti

o svou duši člověk jinou starost nemá. A to je hezké. Co se dozvěděl, může v klidu a usebrání krásně vstřebat. U nás v Krumlově se tomuto pocitu rovná tichá adorace před Nejsvětější svátostí. Ovšem jen do té doby, než se kostelem začne ozývat „šepot“ třeba o tom, že: „Tento týden mám chodbu, dneska sem umévala schody.“, nebo nějaký jiný nesmysl, který do kostela nepatří(!) a nás ostatní nezajímá a ruší. Ono se řekne „šepot“, ale

tím kostelem se to opravdu nese a skutečně to ruší(!), navíc, když se to říká polohlasně.

Myslím si, že po mši svaté před kostelem má každý dost času své sousedce či kamarádce sdělit ony „důležitosti“, třeba proč přišla

dnes pozdě do kostela, proč byla včera u doktora, co dnes dělala, jaké je počasí atd... Díky všem, kteří jako Abrahám vědí, že místo, na kterém stojí, je půda svatá.

*/text Zdenka Illková, obrázek logo Schönstattského hnutí
a pohlednice místa konání/*

Doprovázení duší do věčného života

Smrt je vlastně důležitějším okamžikem než narození, protože člověk se rodí do lepšího, věčného života.

Vždycky bylo mým tajným přáním doprovodit rodiče a být s nimi v jejich posledních chvílích na tomto světě. Starali jsme se s manželem o mého 91letého otce. A jednoho lednového večera, když jsem se vrátila domů a šla za ním do jeho pokoje, mazala jsem mu ruce, které tak poctivě celý život pracovaly. On při tom náhle pocítil bolest v břiše a okamžitě ztrácel vědomí. Věděla jsem, že je konec, obejmula jsem sedícího otce na židli a modlila se: „Pane Ježíši Kriste, smiluj se.“ A stále a znovu. Tatínek seděl na židli, podpírala jsem ho a cítila, jak odchází, tak, jak to Bůh chtěl.

Byla jsem u něj i v následujících hodinách a viděla jsem, že duše odchází. V tu chvíli bylo nejdůležitější provázet ji na cestě. Důležitější než volat okamžitě příbuzným. Zapálili jsme s manželem velikonoční svíci a modlila jsem se růženec, seděla jsem u chladnoucího těla a tatínek v klidu odešel. Měla jsem možnost mu říct slova lásky, odpuštění a odevzdání do rukou Božích. Byl to jeden z nejhlubších zážitků v mém životě. Bůh nám byl blízko. Tím, že jsem ho mohla takto doprovodit, jsem byla vyrovnanější s jeho smrtí, než kdybych se dověděla, že zemřel někde v cizím prostředí. Ten večer jsme také měly mít u nás Modlitby matek a maminky, které přijely, když viděly sanitku před domem, zůstaly sedět v autě a modlily se se mnou, aniž by věděly, o co jde. Tak se přirozeně zapojilo i naše krásné společenství Modlitby matek.

Pevně věřím, že táta, jak v pokoji žil, tak v pokoji i odešel, doprovázen modlitbou a pokládán do Boží náruče. Jsem za tuto milost doprovázení nesmírně vděčná a přála bych všem, aby mohli takto zemřít, vlastně narodit se pro nebe.

V životě je to často jinak, a proto můžeme v těchto dnech přispět modlitbou a oprostky našim nejbližším do věčného života. Nebojme se myslet na tuto vlast nebeskou, ale jak je psáno: „Zvěstujeme, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co nevešlo do srdce člověka, vše, co Bůh připravil pro ty, kdo ho milují.“ (1 Kor 2, 9)

/text Hana Dancingerová,

obrázek v textu <https://g.cz/12-kreseb-maleho-chlapce-ajlana//>

Rodinná olympiáda

V sobotu 28. 9. 2019 pořádala Římskokatolická farnost Moravský Krumlov spolu s Kolpingovou rodinou Mor. Krumlov akci „Rodinná olympiáda“.

Byla sobota odpoledne, vyrazily jsme s dcerou do Krumlova na faru. Začátek byl naplánován na 15:00. Zaparkovaly jsme a vydaly se na farní zahradu. Pořádající ještě dokončovali přípravy. Byla nachystaná různá stanoviště, kde se měly plnit úkoly. Všichni nás hezky přivítali, nabídli občerstvení. Bylo to příjemné. Účast byla akorátní. Sešlo se třináct dětí spolu s rodiči a babičkami. Po dokončení příprav nás organizátoři svolali a řeklo se pár slov na

povzbuzení. Děti dostaly kartičky, na kterých byla namalována část obrázku s čísly. Na každém stanovišti byla napsána dvě čísla a po splnění úkolu se tato dvě čísla měla spojit. Jako první jsme navštívily stanoviště, kde se pingpongový míček měl přenést pomocí čínských hůlek určenou trasou. Na dalším stanovišti se přenášel míček na pálce přes překážkovou dráhu. Následovalo skládání kostek

do komínku a pétanque. Další stanoviště: skákání v pytli, házení mince do hrníčku, který byl pod vodou, a trefování kroužků na trny. Dále discgolf a pro mou dceru nejzajímavější přechod mezi dvěma lany, uvázanými mezi stromy. Pro mě byl nejlákavější výstup na kostelní věž, kde jsme si mohly prohlédnout kostelní zvony. Musely jsme vyšlapat celkem 100 schodů. Nahoře čekal otec Pavel a povykládal nám, na co je který zvon určený. A na ukázkou nám na ten největší zazvonil. Bylo tam dost větrno, tak jsme se vydaly zpět dolů. Čísla na obrázku jsme měly pospojovaná a výsledný obrázek vidíte na fotce. Když všechny děti prošly stanoviště, následoval raut: jídlo a pití z vlastních zásob a zahrádek. Po vyhodnocení disciplín a ocenění jsme si všichni udělali táborák a opekli jsme si špekáčky. Můj celkový dojem z akce byl příjemný. Prožily jsme pěkné odpoledne a poznaly bezva lidi. Už se těšíme na další rok, abychom tuto akci podpořily.

/Jitka Kounická/

Farníci na cestách

Chtěli bychom se s Vámi podělit o zážitky z dovolené. Místo našeho pobytu bylo malé městečko Sobotka u Jičína v oblasti, která se nazývá Český ráj – a opravdu to tak bylo, krásná krajina jako malovaná. Nachystali jsme si všechny potřebné věci na týdenní dovolenou a vyrazili na cestu. Před odjezdem jsem dal avizo svému kamarádovi Petrovi z Náchoda, že budeme bydlet blízko jeho bydliště a že bychom se mohli setkat. On situaci využil po svém

a přemluvil nás, abychom, jen co se ubytujeme, jeli dalších 100 km do Náchoda. Po velmi srdečném přivítání a večeři jsme si povídali o životě a při tom přátelském povídání nám kamarád říká: „Mám pro vás na zítřek připravené velké překvapení, těšte se!“ A tak jsme se těšili na nedělní ráno, ani jsme nemohli dospat jako malé děti, když jedou na výlet - a abych to neprodlužoval, to překvapení byl kostel v Neratově v Orlických horách, kousek od polských hranic. Tento kostel byl na konci 80. let odsouzen k demolici - je postaven na kopci, zachránil ho otec Suchár spolu se Sdružením Neratov, které zaměstnává mentálně postižené lidi, a se spoustou jiných dobrých lidí, kteří pomohli finančně, vlastní pomocí a nebo „jen“ modlitbou. Už když jsme přijížděli na parkoviště, říkám: „Petře, to je síla!“ Měl jsem pocit, jako bych byl na úpatí Alp! Vnitřní výzdoba kostela, kterou umocňovala skleněná střecha, a atmosféra, promodlené místo ... To vše nám bralo dech! Stáli jsme v úžasu nad skleněným

obrazem Panny Marie Neratovské, zavěšeném nad oltářem. K našemu překvapení mši svatou celebroidl kardinál Dominik Duka a hudební doprovod ke mši z nás udělal šťastné

lidičky. Po mši jsme se procházeli po okolí a chutnali dobroty a dělali fotky, které nám připomenou tuto pouť do Orlických hor.

Vřele doporučuji návštěvu tohoto místa. A vzdálenosti se nebojte!

/text a foto Jiří Mandát/

Co můžeš udělat dnes ...

Jistě byste nadpis uměli doplnit ... neodkládej na zítřek. Ale existuje i jiné doplnění ... odlož na pozítří, získáš tak dva dny volna. Je horké páteční odpoledne a zvoní telefon, z něhož se po zvednutí ozve:

„Ahoj Zdeno, co děláš zítra odpoledne?“ „No, budu dělat v zahradě, po neděli odjíždím na dlouho pryč, tak abych to měla v cajku, aby mi tady po návratu nerostl dvoumetrový plevel.“ Nastala chvilka ticha. „No, já ti řeknu, proč se ptám. Volala jsem Lad'ovi Říhovi a on říkal, že zítra nemá nikoho nahlášeného na návštěvu, že bych mohla přijet a tebe vzít s sebou, když budeš chtít.“ Nastalé ticho bylo delší. Zahrada, nebo návštěva nemocného? Hned mi vytanula na mysli slova z Písma, že nemocné máme navštěvovati. A taky slova jednoho z kněží, který téměř vždy při pohřbu říkal: „Je hezké, že jste toho člověka přišli vyprovodit na poslední cestu, ale chodili jste za ním, dokud žil a byl nemocný?“ To vědomí, že je někde nemocný člověk, který stojí o moji návštěvu, to rozhodlo. Do Znojma jsem jela. U vchodu na ARO jsme dostaly „slušivý zelený hábit“, roušku na ústa a desinfekci na ruce. Pan Říha byl napojený na všelijaké přístroje, ale byl ve vzorné čistotě a očividně s péčí, která mu byla poskytována, spokojený. Odcházely jsme asi za půl hodiny.

Když mě pak daleko v Čechách zastihla zpráva, že už není mezi živými, děkovala jsem modlitbou Bohu, že jsem se onen pátek rozhodla dobře - k návštěvě. Modlitbou jsem jej provázela i v době pohřbu, odjet z Čech jsem nemohla.

Co dodat závěrem? Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek. Mohlo by být pozdě. Taky se může stát, že už pro tebe žádné zítřka nebude.

/Zdenka Illková/

Kázání pana děkana na pohřbu pana Říhy

Drazí přátelé, sešli jsme se, abychom poděkovali za život našeho farníka a bratra, pana Říhy. Sešli jsme se, protože jsme ho znali, něco jsme spolu prožili, zkrátka: protože Bůh v určitých bodech spojil naše cesty a naše životy. Každý z nás by zde teď mohl vystoupit a říci příběh, který je každému z Vás s bratrem Václavem společný. Já bych si přesto dovolil pohovořit o svém setkání s naším zesnulým. Ne kvůli sobě, ale protože chci ukázat na Boží prozřetelnost, na to, jak Bůh, často překvapivě vede a protíná naše životy.

S Lád'ou jsme se seznámili v roce 2002 nebo 2003. Tehdy jsem byl autobusem v Mohelně a s kamarádem řidičem jsme šli v pauze do místní restaurace na oběd, nebo svačinu, už přesně nevím. A tento kamarád mě seznámil s tamním kuchařem, který je věřící. Oni se už spolu znali, neboť tento kamarád sem chodil mezi linkospoji na jídlo pravidelně. Setkali jsme se zde asi v půlhodině, já jsem pak zase odjel. Kolik je takových setkání v životě? Hodně. Člověk se s někým setká, ale sejde z očí, sejde z mysli a časem se zapomene. Kdo by si také pamatoval všechny kuchaře a číšníky,

v jejichž restauraci někdy pojedl? Kdo by si měl pamatovat všechny hosty, kterým v restauraci uvařil, nebo je obsloužil, byť já už jsem tehdy byl bohoslovec, tedy snadněji zapamatovatelný. A přesto: Nebylo zase až tak pravděpodobné, že se ještě v životě potkáme, nicméně mně tento pan Říha zůstal nějak zaklíněn v paměti, občas jsem si na něho vzpomněl a občas jsem se za něj i modlil.

Netrvalo to ani tak dlouho, když jsem zjistil, že tohoto kuchaře potkávám na olomoucké fakultě, že dálkově studuje teologii a že stejně jako já musí tvrdě zápasit s filozofií, která je teologických studií součástí. Když jsme se čas od času na chodbě školy potkali, vzájemně jsme se povzbuzovali. A když on studia dokončil, stále jsme se modlitbou podporovali, ačkoliv už jsme se zase nesetkávali.

Když jsem loni na jaře jel poprvé do Krumlova, abych se seznámil s místem, do kterého jsem byl poslán, vytyčil jsem si na mapě trasu. Cestou jsem pak zjistil, že jedu přes Mohelno. A tak jsem si na pana Říhu opět vzpomněl a říkal jsem si, že teď to budu mít kousek a že pokud se mi ho podaří dohledat, rád se s ním zase setkám. Vaří tady ještě? Nešel už do důchodu? Budu to muset všechno zjistit. Tady v Krumlově jsem zanedlouho začal slýchat o jednom aktivním farníkovi, který je nyní v pooperačním stavu v nemocnici. Nějaký pan Říha, nějaký bráška Václav. A z počátku mě ani nenapadlo, že bych ho mohl znát. Asi až poté, co mě nechal z nemocnice pozdravovat, jsem si spojil, že pan Říha – kuchař z Mohelna – a pan Říha – pravá ruka kněze v Moravském Krumlově – je tatáž osoba. Už poněkolikáté v životě jsem se musel pomodlit: „Pane Bože, ty seš borec.“ Jak Bůh dokáže provazovat naše životy!

Když se potom Láďa vrátil z nemocnice, snažil se ještě ministrovat. Když už měl problémy postavit se bez holí, vedl

modlitby a pobožnosti, přicházel na jednání farní rady, pravidelně se účastnil setkání katechetů, snažil se být nápomocen, jak jen to šlo. Nevynechal žádnou mši svatou a přivázel do kostela i sousedy. A nemohu zapomenout především na jedno jeho sdělení. Někdy loni na podzim, při jednom našem povídání, mi říká: „Já su moc rád, že jsem byl v nemocnici a ne doma, když jsi nastoupil do Krumlova.“ Prvně jsem se trochu lekl, o co jde, jestli nepřijde nějaká výtka, které se mi od něho do té doby nedostalo. A on pokračoval: „Protože já bych Ti do všeho moc kecal a Ty sis to zatím udělal, jaks uznal za vhodné, a udělals to dobře.“ To mě tehdy nejen potěšilo, a to ne kvůli tomu, že mi polichotil, ale především jsem se musel sklonit před jeho pokorou. Není vždycky snadné opustit zaseté zvyky kvůli tomu, že přijde někdo nový a řekne, že to bude jinak. Lad'a to uvědoměle dokázal. Když jsem se ho třeba ptal, jak tady probíhaly křížové cesty nebo májové, vždycky dodal: „Ale udělej si to, jak budeš chtít.“ A když jsem mu řekl, jak bych si to představoval, on to tak udělal. To bylo takové svatojosefovské, věděl, byl znalý poměrů, měl zkušenost, ale dokázal se upozadit.

Otcové, bratři a sestry, bratr Václav žil z víry, žil nasazením se pro farnost, žil i v těžkých životních křížích, žil pro každého z nás. To, co nám jeho přítomnost tady zanechává – krásný příklad prožívání života ve světle Kristovy ukřižované lásky, i když jeho tělo odchází, tak to tady zůstává; to už nikdo nevymaže z našich pamětí, to už nikdo nevydře ze stěn nejen krumlovských kostelů, to už nikdo nesejme z historie našich farností, nevytrhne z dějin města. A my jsme toho svědky. Obrovské požehnání, že se nitě našich životů někde zapletly do sebe.

A na závěr bych nám ještě pověděl jeho slova z jiného našeho rozhovoru. Je to tak dva měsíce zpátky, kdy jsme seděli po mši tady na těch židlích a kdy už počítal s tím, že jeho odvolání z pozemského života, byť ho stále držela naděje na uzdravení, tak že jeho odvedení před Boží soud může nastat i v dohledné době, tak se tak nějak zamýšlel nad svým životem a nakonec říká: „Dal bych si ten život ještě jednou. Nebylo to vždycky jednoduché, ale dokážu si představit prožít ho znovu.“ Žil a žije rád.

Náš bratr Václav dostává nyní novou příležitost. Ne prožít

znovu život pozemský, ale vstupuje do života věčného. Protože, stejně jak jsme slyšeli v prvním čtení, hlásal Boží slovo, byl vytrvalý ve zkouškách, pracoval jako hlasatel evangelia, dobře konal svoji službu. Dobrý boj bojoval, svůj běh dokončil, víru až do posledního výdechu uchoval a rozdával,

neřkuli servíroval. Teď už ho čeká jen věnec spravedlnosti, který mu i díky našim modlitbám předává sám Pán, spravedlivý soudce, Spasitel.

Drahý Lad'o, přijmi od Pána, zvítězitele nad smrtí, věnec spravedlnosti, který sis vybojoval a který si plně zasloužíš.

/text o. Pavel Vybíhal, foto Karel Hlávka/

Medailonek pana Říhy

Jak jsme všichni zaregistrovali, po posledním životním zápase byl Pánem z dočasného života odvolán náš farník, akolyta, člen farní rady, katecheta, terciář Královské kapituly premonstrátů na Strahově v Praze a věrný Boží služebník pan Vladimír Václav Říha. Byl skutečnou osobností nejen v našich farnostech, ale v celém děkanství.

Narodil se 7. září 1946 v nemocnici Starý Šaldorf u Znojma (dnes zaniklá obec, součást Znojma) rodičům Vladimírovi a Matyldě Říhovým. Dětství prožil s rodiči a sestrou Helenou v Kašenci u Miroslavi. Když mu bylo 11 let, jeho otec zemřel. Povinnou školní docházku ukončil na ZŠ v Miroslavi. Od časného dětství se zajímal o pěstování zeleniny, květin a o chov drobného domácího zvířectva, což mu vydrželo po celý život. Také rád asistoval mamince v kuchyni při vaření a pečení. A zřejmě proto se také v Batelově vyučil v oboru kuchař-číšník. Po vyučení nastoupil jako kuchař do hotelu v Moravském Krumlově. Po několika letech se rozhodli s maminkou rodný Kašenec opustit a přestěhovali se natrvalo do Moravského Krumlova.

Později vystudoval dálkově střední školu s maturitou, v oboru stravování. Spotřebnímu družstvu Jednota a hotelu v Moravském Krumlově zůstal věrný i nadále, prošel různými pracovními pozicemi od kuchaře až k vedoucímu. Po privatizaci hotelu nastoupil do zaměstnání jako kuchař v Restauraci u Staňků v Mohelně. Zde byl až do důchodového věku. „Na stará kolena“, jak říkal, vystudoval Teologickou fakultu v Olomouci. Promoval v roce 2005 a získal magisterský titul.

V roce 1974 se oženil, měl syna, ale manželství se po krátké době rozpadlo. Získal ale novou, duchovní rodinu, a to jako terciář strahovské větve premonstrátů, ve které přijal jméno Václav.

Poslední pozemské rozloučení před nebeským shledáním se uskutečnilo v pondělí 12. srpna v kostele Všech svatých v Moravském Krumlově, následně bylo jeho tělo uloženo do hrobu na místním hřbitově. Růžové keře kolem kostela, které rostou zásluhou pana Říhy, při zádušní mši svaté svými

květy ozdobily oltář v kostele.

Ať ho dobrý Bůh odmění věčnou radostí v nebeském království. Pamatujme na něj ve svých modlitbách.

/text o. Pavel Vybíhal, foto archiv Lukáše Havla/

Sčítání účastníků

V neděli 6. října proběhlo plošně ve všech kostelích sčítání účastníků bohoslužeb. Výsledky samozřejmě nelze brát dogmatically, protože občas někdo chybí, nebo naopak přijede odjinud (v Krumlově na mši sv. nejen pro děti bylo i několik rodin z okolních farností, takže číslo určující výsledek je vyšší, zvláště u dětí, v Kadově zase bylo 5 návštěvníků, kteří přijeli pouze na tuto mši, ale jindy se v Kadově neobjeví, takže výsledný ukazatel je vyšší, v Petrovicích, zdá se mi, nás bylo zase o něco méně, než obvykle). Nicméně orientačně sčítání o farnosti mnohé vypoví. Zajímavé je zkusit si vypočítat procentuální zastoupení lidí v kostele z celkového počtu obyvatel na území farnosti.

Na následujících řádcích se můžeme podívat, jaká čísla se objevila po sčítání v našich farnostech a v „podfarnosti“ Rakšice.

farnost	Moravský Krumlov	Rakšice	Petrovice	Kadov	farnosti celkem
muži	72	14	31	7	124
ženy	126	23	45	11	205
děti do 15 let	49	3	15	7	74
mládež 16 - 25 let	6	0	2	1	9
věk 26 - 60 let	67	9	28	7	111
nad 60 let	76	25	31	8	140
průměrný věk	46,5	63,1	48,9	40,0	48,4
výdělečně činní	73	8	47	8	136
celkem na mši	198	37	76	23	334

/zpracovali Tatiana Himerová a o. Pavel Vybíhal/

Ocenění kaple Mariánská studánka

V minulém čísle KoMPasu jsme byli informováni o zařazení do soutěže o nejlépe opravenou kulturní památku Jihomoravského kraje a také o tom, že ani restaurovaný obraz v kostele Všech svatých, ani kaple Mariánská studánka v lese u Rokytné ve veřejném SMS hlasování na první příčku nedosáhly. Letos bylo ovšem připraveno nové pojetí soutěže, kdy se doporučení udělených cen přenechalo odborné komisi složené z erudovaných osob působících v oblasti památkové péče. Byly vytvořeny tři kategorie: velké stavby, díla výtvarného umění, drobné stavby. Do posledně jmenované kategorie byly zařazeny dvě stavby a jednou z nich je i kaple Mariánská studánka, postavená v roce 1847 nad vodním pramenem. Ačkoli oblíbená poutní kaple mohla získat nejhůř až druhé místo, získala od poroty 8 hlasů, což jí zajistilo prvenství. To nás může těšit a v radosti nad tímto prvenstvím se u kapličky můžeme někdy zastavit k modlitbě skrze Tu, která je po Bohu nejprvnější.

Růženec a Hodina milosrdenství

Během misíí jsme každý den kromě mše sv. zažívali také Ranní chvály, Hodinu milosrdenství a růženec. Účast byla nad očekávání velká (v Krumlově kolem 30 účastníků, v Petrovicích kolem 15). Byla by škoda tyto modlitby se skončením misíí utnout anebo ponechat pouze pro soukromou iniciativu. Proto v Krumlově i v Petrovicích budeme od listopadu vždy první pátek v měsíci v 15 hodin prožívat Hodinu milosrdenství a první sobotu v měsíci modlitbu rozjímavého růžence. V zimním období bude růženec začínat ve 20 hodin, v letním ve 21. Jinak další společná modlitba růžence začíná vždy půl hodiny přede mší svatou. Společné Ranní chvály budou probíhat zatím pouze o adventních sobotách, a to po rorátech.

Roráty

Před rokem jsme v Krumlově zavedli praxi rorátních mší svatých. Letos bude opět příležitost se jich účastnit. Dle průzkumu o vyhovujícím čase budou bývát sice až v 7 hodin, ale to nemusí ubrat na jejich kráse. Budeme je slavit v krumlovském farním kostele, a to každé pondělí, středu a sobotu v adventní době. A také na Štědrý den, kdy prožijeme tichou rorátní mší sv. při svíčkách. Každou adventní sobotu po skončení mše svaté bude společná modlitba Ranních chval.

Umíráček

O opravě zvonu Maria, který hmotnost krumlovské věže zvyšuje o 2 200 kg, jsme informovali v prvním čísle KoMPasu. Ještě očekáváme dodání brzdy zvonu, aby ukončení jeho „produkce“ bylo

rovnoměrné „na obě strany“. Od července byl také obnoven starý a zde již zapomenutý zvyk zvonit umíráček, který ohlašuje úmrtí některého z farníků. Zvon umíráček je na věži krumlovského kostela k dispozici, proto bude ohlašovat odchod na věčnost každého krumlovského farníka, který následně bude mít pozemské rozloučení v kostele. První, komu umíráček letos zvonil, byl pan Vladimír Václav Říha.

Krabice od bot

Stejně jako loni bude i letos organizována akce nazvaná „Krabice od bot“. Díky této akci se lze stát „Ježíškem“ a udělat vánoční radost i dětem z chudších rodin. Akce trvá od 25. 11. do 8. 12. 2019. V těchto dnech lze krabice od bot naplněné vhodnými dárky odevzdávat na faře, příp. na jiných sběrných místech. Více na www.krabiceodbot.cz.

Noví varhaníci

Neodmyslitelnou součástí každé farnosti jsou varhaníci. Ze všech tří našich farností mezi varhaníky patří manželé Michaela a Jiří Mandátovi, Lukáš Havel, David Pitlach, Gerta Bohunová a Miroslav Hercik. V Petrovicích také emeritní varhanice Věra Ondráčková. Za posledního půl roku se stali pro současné varhaníky posilou Kateřina Jandová, která občas, když s rodiči přijede na mši svatou do Petrovic, doprovází při čtvrtěčních mších sv., Gabriela Kaufmanová, která se do Krumlova provdala, a Jiří Binka, který začal chodit na střední školu v Krumlově. Vítejte je v našem farním společenství a všem varhaníkům děkujeme za jejich službu.

Rozhovor s novým varhaníkem Jiřím Binkou

- 1.) Jirko, mnozí farníci, kteří přicházejí v pondělí a ve středu na ranní bohoslužbu, znají především Tvůj hlas a slyší tóny varhan, které rozezníváš. Rádi bychom se s Tebou více seznámili. Proto na začátek základní otázky: Odkud jsi, kolik je Ti let, jak dlouho a kde hraješ na varhany a při jaké příležitosti ses dostal k tomu, že doprovázíš náš zpěv právě při ranních bohoslužbách, na kterých jsme si až do letošního září museli vystačit bez doprovodu varhan?

Takže jmenuji se Jiří Binka, je mi 15 let, v únoru mi bude 16. Jsem z Dolenic, ale aktuálně bydlím v Damnicích. Na varhany hraji třetím rokem v kostele svaté Anny v Jiřicích u Miroslavi a k hraní na ranních bohoslužbách jsem se dostal vlastně díky tomu, že jsem si povídal s Vámi, tedy s panem děkanem, na děkanátní pouti, kde jsme si spolu povídali o mém budoucím povolání a také o tom, že v září nastoupím na střední školu do Krumlova. A právě při té příležitosti mi byla předložena nabídka hrát při ranních liturgiích ve Vaší farnosti.

- 2.) Jsme rádi, že jsi nabídku přijal, mše svatá je hned bohatší. Spolu jsme se seznámili už na loňské děkanátní pouti, kde jsme si oba zahráli na varhany v olomouckém kostele sv. Mořice, kde jsou 7. největší varhany ve střední Evropě. Na letošní děkanátní pouti jsi s paní Novákovou z Dobřínska

doprovázel mši sv. v Číhošti. Je vidět, že se žádných varhan nebojíš. Jak se Ti hraje na varhany v Krumlově? Jsou jiné nebo pro Tebe něčím zvláštní?

No tak každé varhany jsou zvláštní a každé mají své kouzlo, půvab, a hlavně žádné varhany nemají stejný hlas. Jedny znějí jemně, druhé zase silně a třetí ty jako hlas andělů, protože podle mě každé vypovídají o době, ve které byly pořízeny, jsou to takoví svědkové minulosti, kteří k nám stále promlouvají, i když si to možná ani neuvědomujeme. Na varhany v Krumlově se mi hraje velmi dobře. A ano, oboje krumlovské varhany jsou zvláštní. Třeba ty v kostele svatého Bartoloměje mají takový, jak bych to řekl, třpytivě dominantní zvuk, který mám hodně rád. Oproti tomu varhany v kostele Všech svatých mají právě ten andělsky jemný zvuk, který jsem zatím ještě neslyšel, a mají takové netypické pléno - je takové decentní. Jednoduše řečeno: jsem rád, že si na oba tyto druhy varhan mohu zahrát.

- 3.) Varhany v klášterním kostele sv. Bartoloměje mají ještě jeden pozůstatek minulosti, a sice, že nemají elektrický ventilátor. Aby na ně varhaník mohl hrát, je potřeba kalkanta, tedy člověka, který, jak se říká, „šlape měchy“. Víme, že jsi tento, pro dnešní dobu zádrhel, vyřešil. Ale protože na kůr za varhany nevidíme, prozrad' nám, kdo Ti vhání do měchů vzduch.

Tak kalkanta nám tam dělá můj dobrý kamarád a spolužák Lukáš Coufal z Bezкова, takové malé dědinky kousek od Znojma, který se mnou chodí do prvního ročníku na ekonomku.

- 4.) Jinak jsme nemohli nepostřehnout, že nejraději hraješ písničku „Chválu vzdejme“. Které další písničky hraješ nejraději? Těšíš se třeba na nějakou liturgickou dobu, že si konečně zahraješ písničky, které se hrají jen několik dní v roce?

Nejraději hrají písně ke svaté Anně, chorál ke svatému Václavovi, ale tak nejoblíbenější písně mám „Chvalme, ctěme svatou Annu“, „Svatá Anno přebílená“, jenomže bohužel tyto písně nejsou v současném kancionálu, takže jsou vlastně již zapomenuté, ale je to škoda, protože mají krásný text a melodii. Také mám rád písně „Ó Matko Páně, Matko rajských krás“, „Poď k Spasiteli“. A z těch, co jsou v současném kancionálu, mám rád „Andělský chlebe“, „Svatý kříž“ a vlastně všechny „mariánky“ a písně ke svatým.

A nejvíce se těším na dobu adventní, vánoční, postní a velikonoční. Hlavně ty vánoční, tam jsou koledy a ty mám velmi rád. Potom se těším také na dobu velikonoční, až si zahraju to krásné „Aleluja! Živ buď nad smrtí slavný vítěz“.

- 5.) Některé písničky musely být z kancionálu vyřazeny, to je pravda, nicméně u nás používáme nově vydaný, rozšířený kancionál, ze kterého už jsme se naučili další mariánskou písničku a písničku ke svatému Floriánovi, patronu Krumlova. A chceme se učit další. I Ty jsi nadaný a otevřený novým poznatkům. Když jsem měl hned na začátku připomínky k Tvému hraní a trošku divokému rozkládání akordů, Ty ses neurazil, ale sedli jsme spolu k varhanám a hledali jsme způsob, jak to vylepšit. Moc si toho vážím. A teď mohu říct, že za těch několik týdnů je to o dost lepší.

Navíc máš smysl pro preludium na motivy hrané písničky. Chodíš někam do hudebky, nebo jsi samouk a varhany jsou jen Tvůj koníček?

Ne, na varhany a vlastně všeobecně na klávesové nástroje jsem se naučil sám, totiž moje hlavní zaměření jsou housle, ale k varhanám jsem se dostal vlastně díky našemu kostelníkovi panu Kadlecovi, který mě jako první vůbec pustil za varhany a vozí mě každou sobotu na tréninky. Takže můžeme poděkovat jenom jemu, že Vás dnes provázím při ranních mších svatých.

6.) Tak to pana kostelníka v Jiřicích pozdravujeme a děkujeme i jemu. Jak tak zjišťuji, máme spolu velmi podobné začátky hry na varhany. Jirko, právě děláme historicky první rozhovor v dějinách KoMPasu. Je něco, na co jsem se nezeptal, ale Ty bys to čtenářům našeho farního časopisu rád sdělil?

Já si myslím, že dokonáno jest!

Domnívám se, že toto „dokonáno jest“ je podobně jako u Krista i Tvým novým začátkem. Přejeme Ti, ať Tě hra na varhany baví, nezapomínáš, že dar hudby máš od Boha k Jeho cti

a chvále a také k radosti všech nás, kteří si při mši svaté za Tvého doprovodu rádi zazpíváme. Děkuji moc za rozhovor.

/rozhovor vedl a foto pořídil o. Pavel Vybíhal/

Opravené varhany v Rakšicích

Na přelomu léta a podzimu roku 2018 byly během rekonstrukce kostela sv. Vavřince v Moravském Krumlově – Rakšicích opraveny také varhany. Letošního 8. září byl uspořádán varhanní koncert. Podívejme se společně až do varhan.

Původní varhany pneumaticko-výpustkové soustavy byly postavené v roce 1910 varhanářem Vojtěchem Kášem z Brna. Měly jeden manuál se 4 rejstříky (Principál 8', Kryt 8', Salicionál 8' a Oktáva 4') a dvě oktavy spojky (4' a 16'). Pedálová klávesnice měla rejstřík Subbas 16' a pedálovou spojku 8'. Počet píšťal v nástroji byl 243.

V roce 1979 varhany dostaly nový měch a nový hnací tichoběžný ventilátor Laukhuff ventus – Německo. K původnímu hracímu stolu byla zhotovena nová dřevěná pedálnice s 27 tóny.

V roce 1996 proběhla generální oprava tohoto nástroje mistrem varhanářem Karlem Zadákem. Varhany byly v havarijním stavu!!! Nástroj byl odborně vyčištěn, varhanní skříň posunuta dozadu a hrací pult otočen k levému boku pro lepší výhled varhaníka na oltář. Varhanní skříň byla ošetřena novým lakem, varhany natřeny proti červotoči a byly naladěny.

Nově zrekonstruované píšťalové varhany pneumaticko-tlakové soustavy jsou přestavěné v roce 2018 stavitelem Karlem Zadákem z Veselky u Brna. Mají manuál I a pedál. Nyní mají varhany 5 manuálových rejstříků (Principál 8' - kov, Kryt 8' - dřevo 80% + kov 20%, Salicionál 8' - kov, Oktáva 4' - kov, Mixtura 1'tří

řady – kov) a oktáv spojku 4'. Pedál je vybaven rejstříkem Subbas 16' - dřevo a pedál spojkou 8'.

Přestavěné pneumatické varhany mají nové moderní vzdušnice s regulací interpretování tónu, nové závěsy na píšťaly a nové vzduchovody. K původnímu měchu byla přidáno Tremolo, které způsobuje chvění zvuku. Německý

ventilátor zůstal a žene tlak vzduchu do měchu a vzdušnic. Varhany dostaly nový rejstřík MIXTURA 1' - tři řady píšťal - materiál kov. K nástroji byl pořízen jednomanuálový

novodobý tlakový pneumatický hrací stůl firmy RIEGER KLOSS, který byl repasován i s 30tónovou pedálnicí. Varhanní skříň a dřevěné píšťaly byly ošetřeny proti červotoči a vnitřek varhanní skříňe byl nově nalakován. Na kovové píšťaly se po vyčištění naletovaly nové ladičky a u velkých píšťal usazovací špičky.

Prospekt varhan byl nově nastříkán stříbrným chromem. Došlo i k jeho podsvícení LED světly. Celkový počet píšťal v nástroji je nyní 422. Výroba všech nových dílů nástroje trvala jeden rok, stavba nástroje tři týdny.

Varhany byly postaveny do nově zrekonstruovaného interiéru, kde předtím (září – říjen 2018) byla provedena nová

elektroinstalace a vymalování celého interiéru kostela. Opravené varhany se v kostele sv. Vavřince rozezněly 1. 12. 2018, na první neděli adventní.

Děkujeme všem, kteří sponzorovali přestavbu varhan, elektroinstalaci v celém kostele s osvětlením, vymalování kostela, obrazy křížové cesty, které jsou již nově zarámovány a osvětleny.

Do nového interiéru kostela byly pořízeny i nové lavice.

/text a foto Lukáš Havel/

Reklama na svátost smíření

Dohlížela jsem na svou malou dcerku při cvičení na housle. Katastrofa. Po dobrém to nešlo a má trpělivost byla ta tam. Křičela jsem na ni, hrozila jí a pro ránu jsem taky nešla daleko. Cítila jsem v sobě vztek, bezmocnost a špatný pocit, že takhle to dál nepůjde. Ve svém zoufalství jsem se rozhodla, že ji natočím a video pak ukážu paní učitelce, aby věděla, jaká její žačka opravdu je. Hodina utrpení, nás obou, skončila a já se pak v klidu na záznam podívala. Musela jsem se zasmát. Přes svůj hněv a soustředěnost na malé neobratné prstíky, které hrály samozřejmě špatně, jsem si ani nevšimla, jaké humorné ksichtíky při tom dcerka dělala. Další šok pro mě bylo zjištění, že se mi podařilo jako druhé video místo začínající houslistky natočit sebe, jak ji hodnotím. Polilo mě horko a rozhodla

jsem se podívat pravdě do očí. K mému velkému překvapení jsem na náhodně pořízeném záznamu místo očekávané gestapačky viděla trpělivou, milující matku a nebylo tam znát nic, za co bych se měla stydět.

O celé této události jsem pak přemýšlela a napadlo mě toto:

Představuji si, že po smrti předstoupíme před Boha, P. Marii, všechny svaté, naše předky a lidi, které jsme znali. Na velkém plátně se začne před zraky všech promítat „film našeho života“, který bude krutě pravdivý a kde vyjdou najevo i naše úmysly a všechno, na co jsme už dávno zapomněli. V tu chvíli se budeme cítit velice, velice trapně a nic už na tom nezměníme.

Ale pozor!! Možná zažijeme podobné překvapení jako já s tím nepovedeným videem. Hříchy, které jsme s lítostí vyznali ve sv. zpovědi, Pán Ježíš jednoduše vystřihne a výsledný film pak vůbec nemusí být tak špatný.

Chod'me proto často ke svátosti smíření a nebojme se s lítostí vyznat opravdu všechno.

Mimochodem, už se nerozčiluji. Objevili jsme totiž, že pomocí správné hry na housle se dají zachraňovat „Bárbínky“ z moci zlého čaroděje. Žasnu, jak dlouho vydrží dcera cvičit a jak ji to baví...

/Blanka Vavříková/

Slavení svátosti smíření aneb Jak se u svaté zpovědi chovat, abychom ji nemuseli přežít, ale prožít

Pomalu se připravujeme na Vánoce, které jsou obvykle spojeny s vykonáním svátosti smíření. Na následujících řádcích je několik postřehů, které nám mohou pomoci nejen předvánoční či velikonoční zpověď, ale i pravidelnou měsíční zpověď dobře slavit. Nezapomeňme, že svatá zpověď je svátost, tedy velká událost,

- po příchodu do zpovědního prostoru patří ke slušnosti se pozdravit se zpovědníkem, pokud možno křesťansky
- zpovídající se (penitent) zaujme svoje místo v prostoru, který je pro něho určen
- následuje modlitba znamením kříže (křížem začíná ten, který se zpovídá, poté, co je připraven ke slavení /POZOR: modlíme se znamením kříže, nikoli znamením čarovného klikyháku/)
- pokud zpovědník penitenta nezná, může se penitent krátce představit (věk, rodinný stav, počet a věk dětí, zaměstnání,

křestní jméno /zvláště děti/, případně další skutečnosti, které mohou hrát roli ve spáchaných hříších)

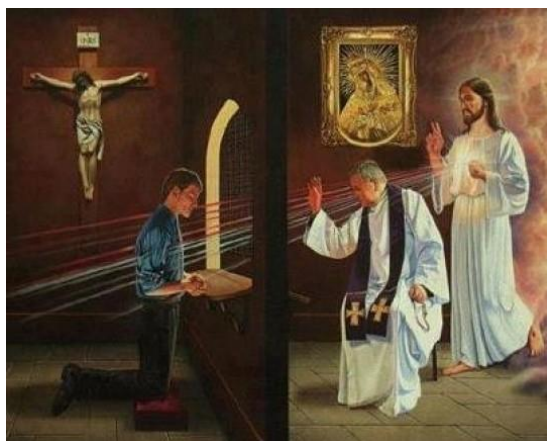
- informovat kněze, kdy byla vykonána poslední svatá zpověď (alespoň přibližně /před měsícem, před Vánocemi, před 30 lety ... /)
- krátce vlastními slovy uvést vyznání
- vyznání hříchů podle zpytování svědomí
 - zpytování svědomí, provázené prosbou k Duchu Svatému, se provádí již před svatou zpovědí, nikoli až ve frontě ke zpovědi nebo ve zpovědnici
 - je velmi doporučené mít písemnou přípravu!
 - při vyznání buďme pravdiví a konkrétní
 - provinění proti přikázání může zahrnovat prohřešky od nedokonalosti až po smrtelné hříchy – je tedy nutné poklesky specifikovat (nikoli jen „Hřešil jsem proti 6. přikázání,“ nebo „Choval jsem se neslušně,“ což může znamenat mlaskání u jídla, dloubání se v nose na veřejnosti, vulgaritu či až mimomanželskou soulož a další)
 - je vhodné hovořit věcně a bez zbytečných řečnických průtahů (netřeba dopodrobna líčit, že Vás rozčílily ceny v obchodě a že dřív to stálo tolik a jinde tentýž předmět stojí tolik; netřeba rozebírat počasí, politiku,

rande Vašich vnoučat, teplotu a salinitu moře,
u kterého Vaši příbuzní byli na dovolené, zda Vás
včela bodla do levé nebo pravé ruky, nebo vzpomínat
na značku auta, které jste riskantně předjížděli atp.) –
na Boží odpuštění netrpělivě čekají další bratři
a sestry

- při vyznání hříchů ved'te rozhovor se zpovědníkem
 - dobře vyslovujte
 - nekřičte (to se týká především nedoslýchavých)
 - nešeptejte tak, že z Vašich úst vychází pouze teplý vzduch (snažíme se, aby naše zpovědní prostory zaručovaly určitou diskrétnost, v kostele se ostatní obvykle modlí růženec, při „velkých“ zpovědích atmosféru podmalovává hudba, která současně brání případnému porozumění ze zpovědního místa vytvořeného v otevřeném prostoru)
- k odpuštění předkládáme své nedostatky a provinění, nikoli zlovyky rodinných příslušníků, svých nadřízených či sousedů
- vlastními slovy ukončit vyznání (aby zpovědník poznal, že už nevzpomínáte, na co jste ještě zapomněli /u některých kajících totiž vyznání připomíná noty na buben – samá pomlka/)

- slovy (někdy se objevují i slzy) ujistit zpovědníka o lítosti nad hříchy a ubezpečit ho o snaze vedoucí k nápravě
- promluva kněze
 - případně dotazy zpovědníka pro upřesnění některého z vyjmenovaných hříchů nebo okolnosti jeho spáchání
 - eventuálně společné hledání kořene některého z řečených hříchů a hledání cesty k nápravě (např. pravidelné pozdní příchody na nedělní bohoslužbu, brání jména Božího nadarmo, krádež, užívání omamných látek atp.)
- možnost požádat zpovědníka o radu v některé z konkrétních životních situací nebo potíží (je-li předpokládána potřeba delšího časového úseku k řešení těchto situací, je vhodné domluvit se na jiném termínu duchovního vedení - mimo hlavní zpovídací čas, aby se během „velkých“ zpovědí mohli kněží věnovat i ostatním kajícím)
- uložení pokání a způsob nápravy křivd (např. při pomluvě či při nepoctivosti)
 - pokání je vhodné vykonat při první možné příležitosti po ukončení svátosti smíření
 - pokud jsme dobře neporozuměli, nebát se požádat zpovědníka o zopakování nebo vysvětlení

- udělení rozhřešení tzv. rozhřešovací formulí, která je zakončena gestem požehnání, během něhož se zpovídaný přežehná znamením kříže
 - pokud nemůže být rozhřešení uděleno (chybí materie, lítost, dobré předsevzetí atp.), je uděleno alespoň požehnání
- povzbuzení knězem a propuštění světce v Kristově pokoji
- křesťanský pozdrav na rozloučenou a opuštění zpovědní místnosti nebo zpovědnice
- radostný návrat do života s Bohem a snaha o uchování vlastní svatosti
- byl-li zpovídaljící se na přijetí této uzdravující svátosti připraven písemně, lístek s již neexistujícími hříchy co nejdříve zlikviduje (nikoli si uschová pro použití v další zpovědi)

Dobře prožitou nejen předvánoční svatou zpověď a bohaté zakoušení Božího milosrdenství vyprošuje

p. děkan a všichni naši hostující zpovědníci

Úklid

Uklízíte? Průběžně? Občas i důkladně?

Také v kostele je třeba uklízet. Průběžně - nejsou lidé. Generálně - nejsou lidé. Je malý zájem a odpovědnost za místo, které navštěvují - chrám Páně.

Na větším úklidu před svatými misiemi se ve čtvrtek 3. 10. sešlo několik starších farníků - nad 60 let. Přibyla i mladší.

Ometli pavučiny, vysadili, rozšroubovali (muži) a umyli okno, ženy vydrhly klekátko a lavice, utřely prach - kam dosáhly, vyleštily svícny. Na víc síly nestačily a čas odbíjel den. I ty nejstarší farnice pomohly. Nálada dobrá, „práce šla od ruky“, i když nás moc nebylo.

Přidají se další, aby byl kostel i průběžně uklizený? Zapiší se a přijdou i mladší, aby přiložili ruce k úklidu?

Prosba o úklid je výzvou pro všechny. Prosíme, přijďte a pomozte. Rádi bychom vytvořili skupinky, aby úklid mohl být zajišťován pravidelně.

Uklízet v přítomnosti Krista ve svatostánku, to doma nemáte.

Velký dík od Pána Boha!!!

/text Milena Sochorová,
foto Marie Pokorná, úprava foto o. Pavel Vybíhal/

Tříkrálová sbírka 2020

MISIE – po padesáti letech v Moravském Krumlově. Věřím, že kdo se jich zúčastnil, nachází v sobě jejich nesmazatelnou stopu a snad i myšlenku, že máme myslet nejen na sebe a na své blízké, ale i na „celý svět“, jak zaznělo při misiích každý den v našich společných modlitbách.

Stejně jako v předchozích letech začátkem nového roku proběhne Tříkrálová sbírka. Chceme se na ni připravit. Paní Zdenka Illková je ochotná

ušít pro

koledníky pláště.

Obracím se na

Vás s prosbou.

Pokud jste

ochotni darovat

vhodné látky

nebo jiný

materiál na tento účel, přineste vše do kostela nebo na faru.

To byla jedna část prosby. A teď ta druhá – možná podstatnější. Byli bychom rádi, aby Tříkrálová sbírka v celém našem městě proběhla během dvou nebo tří dnů. K tomu je potřeba více koledníků - dětí, ale i těch nad 18 let. Prosím, zapojte se do této akce. Je to příležitost pro každého z nás, jak pomoci potřebným. Připomeňme si slova našeho Pána: „Co jste učinili nejmenšímu....“. Po skončení koledování Vám bude odměnou opravdu dobrý pocit a radost z toho, že jste byli aktivní součástí.

Kdo máte v úmyslu se zapojit do koledování, napište svoje jméno, telefon a skutečnost, zda jste již oslavili osmnáctiny, na seznam **TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA – KOLEDNÍCI**, který bude u východu z kostela. Můžete připojit poznámku, v které části města chcete koledovat. Také se můžete nahlásit na telefon 515 322 713. Charita by ráda shromáždila jména do seznamu vedoucích skupinek už k 20. listopadu 2019!

Přeji nám všem, aby se nám myšlenka projít celým Moravským Krumlovem a Rakšicemi podařila společně naplnit a abychom z toho měli všichni radost.

/Marie Stixová/

Výzva pro pletařky

Jistě každý z Vás ví, co je to lepra. Při jejím léčení pomáhají bavlněné obvazy. A tak se už několik roků v naší republice tyto obvazy pletou a potřebným lidem se posílají. Pletení je jednoduché, plete se v líci i rubu hladce, na jehlicích č. 1 nebo 2, z bílé příze značky Sněhurka. Začíná se na 30 oček, a když se příze vyplete, je hotovo, to je ta správná délka obvazu. Přízi bychom Vám zajistili přímo od výrobce (vyjde levněji), je jen potřeba vědět, kolik žen (mužů?) je ochotno plést a kolik si každý z nich myslí, že daných obvazů je schopen uplést. Podle počtu zájemců se Sněhurka objedná. Vzhledem k tomu, že akce je dlouhodobá, není nutné spěchat. Plést se může po celý rok i déle. Není to limitované časem.

Během dvou týdnů se u mě můžete hlásit.

/Zdenka Illková/

Kalendář plánovaných akcí

Listopad:

2. a 3. 11.: **dušičkové pobožnosti** na všech hřbitovech našich farností (dle rozpisu v ohláškách)

6. 11.: **ukončení výstavy** Člověk a víra

9. 11.: **adorační den** v M. Krumlově (program ve vývěskách a na internetu), **den modliteb za kněžský seminář Olomouc**

15. 11.: 18:00 na faře **setkání organizátorů Farního plesu** (zvány jsou i nové posily)

16. 11.: 10:00 **poutní mše sv.** v Rokytne

24. 11.: **hostující kazatel**, jáhen Pavel Čech z Dalečína

24. 11.: **sbírka** na církevní školství

Prosinec:

od 1. 12.: možnost **zadávání intencí** na leden – červen 2020

1. 12.: **mše sv.** (nejen) pro děti s **žehnáním adventních věnců**

1. 12.: 15:00 **žehnání** adventního věnce **na náměstí** v Krumlově

8. 12.: mše sv. s návštěvou **sv. Mikuláše**

14. 12.: 16:00 **Adventní benefiční recitál** Evy Henychové v kostele v Krumlově

16. 12.: od 17 hodin v Krumlově **slavení svátosti smíření** s hostujícími zpovědníky

24. 12.: **vánoční vigilie** v 16:30 v Kadově, **půlnoční mše sv.** ve 21:00 v Petrovicích a ve 23:00 v Krumlově

26. 12.: 15:00 **vánoční koncert** v Petrovicích

27. 12.: 17:00 v Krumlově **mše sv. s žehnáním vína** (pokud si přinesete)

29. 12.: 15:00 **vánoční koncert** v Rakšicích

29. 12.: 18:00 **Česká mše vánoční** J. J. Ryby v Krumlově

31. 12.: 17:00 **bohoslužba** na závěr roku, Te Deum v Krumlově

Výhled na začátek roku 2020:

4. 1.: 20:00 **Farní ples** v Kulturním domě v Rybníkách

5. 1.: 15:00 Živý Betlém v kostele v Krumlově

dny kolem 6. 1.: **Tříkrálová sbírka** (termín tříkrálového koncertu bude znám později)

31. 1.: konečný termín pro přihlášení se snoubenců, kteří v kostelech našich farností chtějí během roku 2020 uzavřít manželství

15. 2.: 14:00 zahájení příprav snoubenců (v rámci Národního týdne manželství)

29. 2.: **uzávěrka** příspěvků do 3. čísla **KoMPasu**

Změna vyhrazena!

Luštěnka - spojování slov

Ke každému slovu (slovům) s číslicí přiřadte odpovídající pojem u písmene. K číslům v tabulce na následující stránce запиšte vyluštěné písmeno, čímž dostaneme tajenku. Všechny správné propoje vyčteme v tomto čísle KoMPasu.

1	Prvokomunikanti	pátek 15:00	Á
2	Lidové misie	Rodinná olympiáda	S
3	Pallotini	Tříkrálová sbírka	D
4	Gymnázium	1847	B
5	Dmytro	Jiří Binka	M
6	13 dětí	Klub odběratelů KoMPasu	T
7	Skleněný obraz	pan Řiha	U
8	Bráška Václav	záchrana „Bárbínek“	Á
9	Účastníci bohoslužeb	Jan a Slavomír	M
10	Gabriela Kaufmanová	rozhřešení	L
11	Hodina milosrdenství	6. – 13. října 2019	O
12	Kalkant	nová varhanice	R
13	Hra na housle	Romanovský	A
14	Koledníci	422 píšťal	O
15	Varhany v Rakšicích	Rybníky	É
16	Mariánská studánka	misijní měsíc říjen 2019	A
17	Tichá rorátní mše	70 let	P
18	KoK	„šlape měchy“	Á
19	Svatost smíření	Eliška, Amálka, Martin	K
20	Farní ples	P. Maria Neratovská	H
21	Jiřice u Miroslavi	334	R
22	Pokřtění a posaní	Štědrý den	E

Mudrci měli hvězdu, my máme ... (dokončení v tajence na další str.)

1	2	3	4	5	6	•	7	8	9	10	11	12	13

14	15	•	16	17	18	19	20	21	22

/připravil o. Pavel Vybíhal/

Povzbuzení na týden

A opět jsou tu povzbuzení na týden, která vyplynula z nedělních kázání:

- ❖ S Petrem a Pavlem každým dějem, též s věrozvěsty k nebi spějeme.
- ❖ Bůh valí blaho jako řeku, činí konec blesků skřeku.
- ❖ Nejde jen o pěkná hesla, jde o chopení se vesla.
- ❖ Raděj kompot vzít z komory, než marmeládu z Gomory.
- ❖ Skutek, jenž se s láskou dává, s marností si nezahrává.
- ❖ Valnou sílu víra nemá "podomácku" vyrobená.
- ❖ Kdo na Kristův oheň deští, nepozná, že duši leští.
- ❖ Kdo nemine těsnou bránu, pozná slávu ve svém Pánu.
- ❖ Zda jak poutník Artura potká moje nátura?
- ❖ Kdo hned hlavu v dlaně složí, nerozpozná vůli Boží.
- ❖ Někdo úsměv, jiný vrásky má z tun darů Boží lásky.
- ❖ Po všem může srdce toužit. Však dvěma pánům nelze sloužit!

- ❖ Naše farnost již se vžije do velkých příprav na misie.
- ❖ Misie nám pomohou nedržet lenost na nohou.
- ❖ Vrátit se, dík vzdát dokázal ten, kdo misie vážně vzal.
- ❖ Obřad vyslání v srdce duje, že život po mši existuje.
- ❖ Kdepak má Bůh výsost svou? Já jsem Jeho adresou.

/o. Pavel Vybíhal/

ZASE! ale JINAK!

aneb Malé zamyšlení nad myšlením

Zjistila jsem velice zajímavou věc, a sice to, že negativita je *strašně* nakažlivá.

Před jedním výletem jsem se trochu pozapomněla v koupelně (což se prý ženským občas stává), a když jsem pak s docela dobrou náladou sedala do auta, tak slova:

„Už máme PŮL HODINY nastartováno, MAMINKO!“

mě o tu dobrou náladu velice rychle připravila. V tu chvíli jsem se úplně přirozeně chytla „na špek“ a z mých úst začal lítat tradiční seznam všech MUSŮ, které mému pozdnímu příchodu předcházely (*musela jsem udělat tohle a musela jsem udělat tamto a vy si tady už půl hodiny pěkně sedíte v autě!*). A atmosféra v autě byla najednou úplně zkažená a v hlavě myšlenky na to, že to nám teda ten výlet zase „pěkně“ začíná!

A přitom možná stačilo málo... třeba jen slyšet na úvod něco v tom smyslu:

„Už jsme se na tebe těšili, maminko!“

Ono by to sice nezměnilo nic na tom, že jedeme o půl hodiny později, než bylo v plánu, ale nakazilo by mě to pozitivizmem – a ten je mimochodem nakažlivý úplně stejně *strašně* jako negativismus, akorát vytváří poněkud laskavější a radostnější prostředí.

Tak pojďme myslet pozitivně ☺

Zase někdo zvoní, sotva jsem si sedla! – *Díky, Pane, za to, že mám zdravé nohy a mohu chodit!*

Zase jsou všude ty hračky! – *Díky, Pane, za to, že mám zdravé děti, které si můžou hrát!*

Zase musím vařit, prát, žehlit a uklízet! – *Díky, Pane, za to, že se mám o koho starat!*

Zase se musím učit! – *Díky, Pane, za to, že mám možnost se vzdělávat!*

Zase už dochází benzín! – *Díky, Pane, za to, že můžu mít auto!*

Zase musím tak dlouho čekat u lékaře! – *Díky, Pane, za to, že žiju v zemi, kde je dostupná lékařská péče!*

Zase musím do práce! – *Díky, Pane, za to, že mohu vydělat peníze a uživit rodinu!*

Zase už musím vstávat! – *Díky, Pane, za to, že jsem se mohl probudit!*

Zase si musím čistit zuby! – *Díky, Pane, za to, že mám svoje zdravé zuby a mohu jíst!*

Zase musím vymyslet dárek na tu oslavu! – *Díky, Pane, za to, že mám přátele!*

Zase si něco vyslechnu! – *Díky, Pane, za to, že mohu slyšet!*

Zase musím zalévat tu zahradu! – *Díky, Pane, za to, že můžu pěstovat jídlo a květiny!*

Zase v té televizi nic pořádného nedávají! – *Díky, Pane, za to, že vidím a můžu si ke svému rozvoji vybírat duchovně hodnotné věci!*

Zase se tu nevětralo! – *Díky, Pane, za to, že můžu cítit vůni květin!*

Zase musím zašívát ty kalhoty! – *Díky, Pane, za to, že mám zdravé ruce!*

Zase máme jídlo, co mi nechutná! - *Díky, Pane, za to, že mám co jíst!*

Zase jsem se musela tak rozčít! - *Díky, Pane, za to, že mám emoce, které se můžu naučit ovládat!*

Zase musím platit nájem! - *Díky, Pane, za to, že mám kde bydlet!*

Zase musíme dělat to dřevo! – *Díky, Pane, za to, že máme čím topit!*

Zase musím do toho kostela! - *Díky, Pane, za to, že mám možnost prohlubovat svoji víru!*

Zase si neuklidil ty ponožky! - Díky, Pane, za to, že mám
manžela!...a trpělivost ☺

/Marie Havířová/

„Ale to mě štve, že prší.“

„Já jsem rád.“

„Proč, prosím vás?“

„Ono by pršelo i kdybych nebyl rád, tak jsem radši rád.“

/z internetu/

**Přejeme všem krásný a pokojný čas podzimních a zimních dnů,
s radostným očekáváním narození Ježíška a posléze v Božím
pokoji, který nám svaté Dítě přináší!**

Děkujeme všem, kteří se podíleli na vzniku tohoto 2. čísla, všem, kteří se nechají četbou KoMPasu nasměrovat a kteří nás budou podporovat, a těšíme se na Vás i na Vaše příspěvky v dalším čísle!

Žehnání nových lavic v Rakšicích
/foto Barbora Králová/

Pro vnitřní potřebu vydávají římskokatolické farnosti Moravský Krumlov, Petrovice u Mor. Krumlova a Kadov u Miroslavi

Odpovědný redaktor: o. Pavel Vybíhal

Příspěvatelé:

Hana Dancingerová, o. Jan David, Lukáš Havel, Marie Havířová,
Zdenka Illková, Jitka Kounická, Dana Lamlová, Jiří Mandát,
o. Slavomír Peklanský, Ludmila Raboňová, Milena Sochorová,
Marie Stixová, Blanka Vavříková

Autoři fotografií:

Ladislav Bušek/*Člověk a víra*, Eva Grunová, Lukáš Havel, Karel Hlávka, Robert Illek, Barbora Králová, Jitka Kounická, Jiří Mandát,
Marie Pokorná, Rostislav Venuta, o. Pavel Vybíhal, Irena Závišková

Fotografie na titulní straně:

Robert Illek, přenesení kříže v závěru misí

Jazyková korektura:

o. Pavel Vybíhal, Marie Havířová, Drahoslava Rybová

Ilustrace: strýček Google & **Design:** o. Pavel Vybíhal